

ДЖОН
ГРИШАМ

МОМЧЕТАТА
ОТ БИЛОКСИ

РОМАН

Превела от английски
НАДЕЖДА РОЗОВА

ОБСИДИАН

JOHN GRISHAM
THE BOYS FROM BILOXI

Copyright © 2022 by Belfry Holdings, Inc.
All rights reserved.

Превод © *Надежда Розова*
Худ. оформление © *Николай Пекарев*

ОБСИДИАН
София 2022

ISBN-978-954-769-543-6

Първа част

Момчетата

1

Преди сто години Билокси беше оживено курортно и рибарско селище на Мексиканския залив. Част от неговите 12 000 жители работеха в корабостроенето, други – по хотели и ресторанти, но повечето дължаха прехраната си на океана и неговото изобилие от морска храна. Работниците бяха източноевропейски имигранти, предимно от Хърватия, където предците им векове наред бяха ловили риба в Адриатическо море. Мъжете работеха на шхуните и траулерите в Залива, а жените и децата пакетираха скариди и отваряха стриди за десет цента на час. В района, известен като Бек Бей, имаше четиресет консервни фабрики. През 1925 г. Билокси изпрати двайсет милиона тона риба и морски дарове за цялата страна. Търсенето беше голямо, а уловът толкова изобилен, че по това време градът с гордост можеше да се нарече световна столица на морската храна.

Имигрантите живееха в бараки или в тесни къщи на Пойнт Кадет – полуостров в източния край на Билокси, на един хвърлей от плажовете. Предците им бяха поляци, унгарци, чехи и хървати, които бързо бяха възприели порядките на новата си страна. Децата вече знаеха английски, помагаша на родителите си да го научат и у дома рядко говореха на родния си език. Фамилиите на повечето новоприсигнали бяха непроизносими за митническите служители, затова в пристанищата на Ню Орлиънс и на остров Елис ги бяха видоизменили и поамериканчили. В гроби-

щата на Билокси имаше плочи с имена като Юркович, Хорват, Конович, Казич, Родак, Бабич и Перанич. Пръснати бяха сред други плочи с имена като Смит, Браун, О'Кийф, Матина и Беланде. Инстинктът за самосъхранение караше имигрантите да се затварят в своите общности, но представителите на второто поколение започнаха да сключват бракове с най-рано установилите се тук френски семейства и различни англоговорящи жители.

Сухият режим все още беше в сила и повечето баптисти и методисти в Дълбокия юг го спазваха стриктно. Но европейските заселници и католиците по крайбрежието на Залива се отнасяха неодобрително към въздържанието. Всъщност въпреки Осемнайсетата поправка алкохолната забрана така и не се наложи в Билокси. Ето защо градчето почти не забеляза въвеждането на сухия режим в цялата страна през 1920 г. Кръчмите, кварталните пивници, долнопробните дупки и луксозните клубове не само останаха отворени, но и бяха много печеливши. Нямаше нужда от тайни барове, защото навсякъде имаше алкохол и това не смущаваше никого, най-малко пък полицията. Билокси се превърна в популярна дестинация за жадните южняци. Като се прибавеха красивите плажове, вкусната морска храна, умереният климат и хубавите хотели, ставаше повече от ясно защо туризмът процъфтява. Крайбрежието на Залива се прочу като „бедняшката Ривиера“.

Както винаги, безконтролният порок се оказа заразителен. Второто по популярност занимание след пиенето стана хазартът. В барове и клубове никнеха казина. Покер, блекджек и крапс се предлагаха и се играеха открито навсякъде. Във фойетата на изисканите хотели се появиха ротативки в безочливо незачитане на закона.

Бордеи имаше открай време, но винаги скрито-покрито. Не и в Билокси. Там бяха на всяка крачка и обслужваха не само обикновените граждани, но и полицаите, и политиките. Много от тях се намираха в баровете и импровизирани казина, за да улесняват младите мъже, които търсеха удоволствие.

Макар и не на показ като секса и алкохола, лесно се намираха и наркотици като марихуана и хероин, особено във вариететата и нощните клубове.

Журналистите не можеха да повярват, че тази незаконна дейност е приемлива в един толкова ревностно консервативен щат. Пишеха статии за бурния и разюздан живот в Билокси, но нищо не се променяше. Явно управниците нехаеха. Преобладаващата нагласа беше: „Така си е в Билокси“. Войнствено настроени политици беснееха срещу престъпленията, проповедници ги заклеймяваха гръмко от амвона, но никой не полагаше сериозни усилия да прочисти крайбрежието.

Най-голямата пречка пред всеки реформаторски опит беше корупцията, която се ширеше сред ченгетата и държавните служители на изборни длъжности. В щатската полиция и шерифството получаваша мизерни заплати и охотно приемаха подкупи, за да си затварят очите. Местните политици бяха продажни и благоденстваха. Всички печелеха, всички се забавляваха, защо да развалят нещо толкова хубаво? Любителите на алкохола и хазарта не ходеха в Билокси по принуда. Ако порокът там ги отблъскваше, можеха да си останат у дома или да заминат за Ню Орлиънс. Но решаха ли да похарчат парите си в Билокси, знаеха, че полицията няма да ги закача.

Престъпната дейност преживя бум през 1941 г., когато военните построиха голяма тренировъчна база на мястото на някогашния кънтри клуб в Билокси. Военновъздушната база „Кийслър“ носеше името на герой от Първата световна война от щата Мисисипи. То скоро се превърна в синоним на разхайтеност от страна на десетките хиляди войници, които се готвеха за война. Броят на баровете, казината, бордеите и стриптийз клубовете нарасна драстично. Престъпността също. В полицията валяха оплаквания от войниците: манипулирани ротативки и рулетки, лъжливи крупиета, наркотици в питиетата, крадливи проститутки. Собствениците пък печелеха добре и не се оплакваха често, но ставаха много сбивания, имаше нападения над тех-

ните момчета, счупени прозорци и строшени бутилки с уиски. Както винаги, ченгетата закриляха онези, които си плащаха, и в ареста непрекъснато имаше върволица от войници. Над половин милион минаха през „Кийслър“ на път за Европа и Тихия океан, а по-късно – за Корея и Виетнам.

Порокът в Билокси носеше огромни печалби и, естествено, привличаше обичайния престъпен контингент: рецидивисти, бегълци от закона, всякакви контрабандисти, измамници, наемни убийци, сводници, биячи и по-амбициозната прослойка на престъпните босове. В края на 50-те години върлуваше шайка бели южняци – гангстери и насилници, известни като мафията Дикси, която се установи в Билокси с намерението да го превърне в своя територия и да сложи ръка на печалбите. Преди Дикси собствениците на клубове си съперничеха, но всички печелеха и си живееха добре. От време на време ставаше по някое убийство, имаше ги и обичайните сплашвания, но никоя групировка не правеше опит да завземе всичко.

Освен по своите амбиции и употребата на насилие мафията Дикси нямаше почти нищо общо с истинската Коза Ностра. Не бяха клан, така че лоялността сред тях бе почти нулева. Членовете – а ФБР така и не успя да установи със сигурност кои са и колко са – бяха просто неустойчива група лоши момчета и саможиви типове, които предпочитаха престъпленията пред почтения труд. Нямаше наложена организационна структура или йерархия. Нямаха кръстник на върха, нито биячи в основата на пирамидата, нито разни главорези по междинните нива. С течение на времето един собственик на клуб успя да укрепил позициите си и да придобие повече влияние. И стана бос на мафията Дикси.

Тя демонстрираше смайваща дори за ФБР склонност към насилие. Докато се разрастваше, престъпната организация осейваше пътя си по крайбрежието с невъобразим брой трупове и нито едно от убийствата не беше разкрито. Действията ѝ се ръководеха от едно-единствено правило, от една непоклатима и ненарушима кървава клетва: никой

да не пее пред ченгетата. Престъпиш ли клетвата, или ще се озовеш в някоя канавка, или изобщо няма да те намерят. Витаеха слухове, че някои корабчета за лов на скариди изхвърлят трупове на трийсетина мили от брега в дълбоките и топли води на пролива Мисисипи.

Въпреки че Билокси имаше репутацията на град с ширещо се беззаконие, собствениците на заведенията държаха престъпността под контрол, а полицията наблюдаваше зорко. След време порокът се съсредоточи основно в един район на града – част от крайбрежното шосе 90 с дължина около километър. Ивицата, както я наричаха, беше пълна с казина, барове и публични домове, а почтените граждани можеха изобщо да не стъпват там. Извън Ивицата животът си течеше нормално и безопасно. Ако човек си търсеше белята, знаеше къде да я намери. Иначе лесно можеше да я избегне. Градът просперираше благодарение на улова на морска храна, корабостроенето, туризма и строителството, но и на невероятната работна етика на имигрантите и тяхната мечта за по-добър живот. Билокси строеше училища, болници, църкви, шосета, мостове, диги, паркове, спортни зали и какво ли не още, за да живеят гражданите му по-добре.

2

Съперничеството започна като приятелство между две момчета, свързани от много общи неща. И двамата бяха внуци на хърватски имигранти, и двамата бяха родени и отраснали на Пойнт, както хората наричаха полуостров Пойнт Кадет. Семействата им живееха през две улици. Родителите им се познаваха добре, както и бабите и дядовците им. Двамата посещаваха същата католическа църква, учеха в същите училища, играеха на същите улици, игрища и плажове, а в ленивите неделни дни ловяха риба с бащите си в Залива. Бяха родени с един месец разлика през 1948 г., и двамата синове на млади ветерани от войната, които се бяха оженили за любимите си момичета и бяха създали семейства.

Спортовете от Стария свят не станаха популярни в Билокси. Игрищата бяха предназначени за бейзбол и за нищо друго. Като всички останали момчета от Пойнт и тези двамата хвърляха топката и удряха с бухалката, откакто бяха проходили, и едва осемгодишни гордо облякоха първия си отборен екип. На десет вече ги бяха забелязали и за тях се говореше.

Кийт Руди, по-голям с двама и осем дни, беше питчър, който хвърляше силно, но необуздано и плашеше багърите със своята невъздържаност. Освен това удряше топката отляво, а когато не беше на питчърското хълмче, заставаше навсякъде по игрището, където го изпратеше треньорът: в аутфилда, на втора или на трета база. И тъй като нямаше

ръкавици за кетчъри левичари, той се научи да улавя, хвърля и връща топката с дясната ръка.

Хю Малко беше питчър десничар, който хвърляше още по-силно и по-точно. Страховит беше, когато се изправиш на четиринайсет метра срещу него, затова повечето десетгодишни батъри предпочитаха да се спотайват на скамейката на резервните играчи. Един от треньорите го убеди да замахва отляво, като прибегна до обичайния аргумент, че повечето питчъри на тази възраст са десничари. Бейб Рут батирал отляво, Лу Гериг и Стан Мюзил също. Е, Мики можел да удря топката и от двете страни, но той бил от „Ню Йорк Янкис“. Хю го послуша, защото не спореше с треньора и имаше желание да печели.

Бейзболът беше техният свят и благодарение на топлия климат по крайбрежието можеха да играят почти цялогодисно. Отборите от Малката лига набираха състезатели в края на февруари, а мачовете започваха в средата на март – по два на седмица най-малко за дванайсет седмици. След края на редовния сезон в рамките на градския шампионат започваше сериозният бейзбол с най-известните играчи. Билокси доминираше в щатските плейофи и се очакваше да се класира за регионалния турнир. Засега нито един отбор не беше успял да стигне до Уилямспорт за големия мач, но всяка година горещо се надяваха това да стане.

Църквата беше важна, поне за родителите, бабите и дядовците им, но за Кийт и Хю най-авторитетната институция беше отборът „Сейнт Луис Кардиналс“. В Дълбокия юг нямаше професионални отбори от Голямата лига. Радиостанция „Кеймокс“ в Сейнт Луис излъчваше на живо всеки мач с коментар от Хари Кери и Джак Бък, а момчетата познаваха на петте си пръста всички играчи на „Кардиналите“, позициите, на които играят, статистиката на постиженията им, родните им места, силните и слабите им страни. Дватамата слушаха всеки мач, изрязваха всяка таблица с резултатите, публикувани в „Гълф Коуст Реджистър“, а после часове наред прекарваха на игрището и преиграваха инингите. Спестяваха всеки цент, за да си купуват бейз-